

еџ

ЕВРОПСКИ СУД ЗА ЉУДСКА ПРАВА

ДРУГО ОДЕЉЕЊЕ

ПРЕДМЕТ МАТИЈАШЕВИЋ ПРОТИВ СРБИЈЕ
(Представка бр. 23037/04)

ОВЕРЕНИ ПРИМЕРАК
Стразбур, 19. септембар 2006.
(потпис)
С. ДОЛЛЕ
Секретар одељења

ПРЕСУДА

СТРАЗБУР
19. септембар 2006.

Ова пресуда ће постати правоснажна под условима утврђеним чланом 44 §2 Конвенције. Она може бити предмет техничких измена.

У предмету Матијашевић против Србије,
Европски суд за људска права (Друго одељење), на седници Већа у саставу:
госп. Ј.-Р. COSTA, председник,
госп. А. В. ВАКА,
госп. I. CABRAL BARRETO,
г-ђа А. MULARONI,
г-ђа Е. FURA-SANDSTROM,
г-ђа D. JOČIENE,
госп. Д. ПОПОВИЋ,
и г-ђа S. DOLLÉ, секретар одељења
После већања без присуства јавности 29. августа 2006,
доноси следећу пресуду, која је усвојена тог дана:

ПОСТУПАК

1. Поступак је покренут представком (бр. 23037/04) против Државне Заједнице Србија и Црна Гора, чији је правни следбеник Србија (види ставове 22-25 у даљем тексту), коју је поднео Суду по члану 34 Конвенције за заштиту људских права и основних слобода (Конвенција), у то време, држављанин Државне Заједнице Србија и Црна Гора, госп. Милија Матијашевић (Подносилац представке) 20. маја 2004.

2. Подносиоца представке су заступали госп. В. Бељански, госп. С. Бељански и г-ђа Г. Француски, сви адвокати у Новом Саду. Владу Државне Заједнице Србија и Црна Гора, првобитно, и Владу Србије, касније, (Влада) заступао је њихов заступник, госп. С. Царић.

3. 8. јуна 2005. Суд је одлучио да достави представку Влади. Према одредбама члана 29 § 3 Конвенције, одлучено је да ће се меритум представке разматрати заједно са њеном прихватљивошћу.

ЧИЊЕНИЦЕ

I ОКОЛНОСТИ ПРЕДМЕТА

4. Подносилац представке је рођен 1976. и сада се налази на издржавању за творске казне.

5. Подносилац представке је ухапшен 7. маја 2003, а истражни судија Округног суда у Новом Саду му је одредио притвор због сумње да је починио кривична дела преваре и убиства.

6. 4. новембра 2003. Округни јавни тужилац у Новом Саду је подигао оптужницу против подносиоца представке, теретећи га за превару и подстрекавање на убиство.

7. 2. априла 2004. трочлано веће Округног суда у Новом Саду продужило је притвор подносиоцу представке за још два месеца. У образложењу, оправдавајући ову одлуку, веће се ослонило на претходне осуде подносиоца представке као и његово непрестано асоцијално понашање. Сем тога, веће је јасно навело да је подносилац представке „починио кривична дела која су предмет ове оптужбе” и закључило да би подносилац представке, да је пуштен, вероватно наставио да чини кривична дела.

8. 16. априла 2004. подносилац представке се жалио Врховном суду Србије, затраживши да се његов притвор укине или, алтернативно, да се побијана одлука укине и предмет врати Округном суду у Новом Саду ради поновног разматрања. Он је оспорио, *inter alia*, да је, пошто је побијана одлука прејудиицирала исход кривичног поступка у току, грубо прекршено његово основно право претпоставке невиности како „је зајемчено Законом о кривичном поступку, Уставом Републике Србије и такође чланом 6 § 2 Европске конвенције о људским правима и основним слободама”.

9. 22. априла 2004. Врховни суд Србије је одбио ову жалбу, усредсређујући се искључиво на претходну осуђиваност подносиоца представке и наводну опасност да би он починио и друга кривична дела да је пуштен. Он се није изјаснио на навод подносиоца представке који се односио на претпоставку невиности.

10. 27. маја 2004. Округни суд у Новом Саду је утврдио да је подносилац представке крив за подстрекавање на убиство и осудио га на казну затвора од осам година.

11. 23. септембра 2004. Врховни суд Србије је потврдио пресуду Округног суда у Новом Саду. Као што је подносилац представке навео у посебном предмету који је тренутно у току код овог Суда (представка бр. 31617/05), његов адвокат је добио ову одлуку 7. марта 2005.

II РЕЛЕВАНТНО ДОМАЋЕ ПРАВО

А. -Повеља о људским и мањинским правима и грађанским слободама Државне Заједнице Србија и Црна Гора; објављена у Службеном листу Србије и Црне Горе – Сл. лист СЦГ – бр. 6/03

12. Чланови 19 и 9 § 2 Повеље прописују следеће:

Члан 19

„Свако је невин док се његова кривица за кривично дело не утврди правоснажном одлуком суда.”

Члан 9 § 2

„Свако ко сматра да му је неко људско или мањинско право зајемчено овом повељом повређено или ускраћено појединачним актом или радњом институције Државне Заједнице, односно државног органа државе чланице или организације која врши јавна овлашћења има право да поднесе жалбу Суду Србије и Црне Горе, ако није обезбеђена друга правна заштита у држави чланици, у складу с Уставном повељом.”

Б. -Уставна повеља Државне Заједнице Србија и Црна Гора; објављена у Сл. листу СЦГ бр. 1/03

13. Релевантни део члана 46 Уставне повеље предвиђа следеће:

„Суд Србије и Црне Горе:...

– одлучује о жалбама које су поднели грађани у случајевима када је нека институција Србије и Црне Горе повредила њихова права и слободе зајемчене Уставном повељом, ако није обезбеђена никаква друга правна заштита;...”

Ц. -Устав Републике Србије; објављен у Службеном гласнику Републике Србије – Сл. гл. РС – бр. 1/90

14. Члан 23 § 3 овог Устава предвиђа следеће:

„Нико не може бити сматран кривим за кривично дело док то не буде утврђено правоснажном одлуком суда.”

Д. -Закон о облигационим односима (објављен у Службеном листу Социјалистичке Федеративне Републике Југославије – Сл. лист СФРЈ – бр. 29/78, 39/85, 45/89, 57/89 и Службеном листу Савезне Републике Југославије – Сл. лист СРЈ – бр. 31/93)

15. По члановима 199 и 200 Закона о облигационим односима, *inter alia*, свако ко је претрпео страх, физички бол или, пак, душевни бол као последицу кршења „права личности” може, у зависности од њиховог трајања и интензитета, поднети тужбу ради материјалне надокнаде пред парничним судовима и, такође, тражити друге видове надокнаде „који могу” обезбедити одговарајуће нематеријално задовољење.

Е. -Закон о Суду Србије и Црне Горе (објављен у Сл. листу СЦГ бр. 26/03)

16. Релевантне одредбе овог закона гласиле су као што следи:

Члан 62 § 1

„Жалбу грађана може поднети свако ко сматра да му је појединачним актом или радњом институције Србије и Црне Горе, односно државног органа државе чланице или организације која врши јавна овлашћења, повређено људско или мањинско право, ако није предвиђен други поступак правне заштите, односно ако заштита није обезбеђена у држави чланици.”

Члан 64

„Жалба грађана се може поднети у року од три месеца од дана достављања појединачног акта, односно од дана предузимања или престанка радње којом је повређено људско или мањинско право зајемчено Уставном повељом.”

Члан 65 §§1 и 2

„Ако утврди да је појединачним актом, односно радњом повређено људско или мањинско право зајемчено Уставном повељом, Суд ће поништити појединачни акт, односно забранити свако даље вршење или наредити извршење одређене радње и, према околностима случаја, одредити да се уклоне последице које су из тога произашле.

Одлука Суда којом је уважена жалба грађана је правни основ за захтев за накнаду штете или за отклањање других штетних последица пред надлежним органом, у складу са законом.”

III ИЗВЕШТАЈИ САВЕТА ЕВРОПЕ

17. У извештају Савета Европе о Државној Заједници Србија и Црна Гора од 30. априла 2004, наведено је да Суд Србије и Црне Горе још није био основан и да органи Државне Заједнице нису сматрали успостављање тог суда приоритетом од приступања Конвенцији (Србија и Црна Гора: Усклађивање са преузетим обавезама и реализација програма сарадње после придруживања, документ који је представио генерални секретар Савета Европе, четврти извештај, фебруар – април 2004, § 27).

18. У каснијем извештају од 13. јула 2005, Савет Европе је утврдио да је Суд Србије и Црне Горе коначно почео са радом у јануару 2005. Финансирање Суда, међутим, није било у потпуности обезбеђено. Коначно, заведено је 200 појединачних жалби по основу повреде људских права, али ниједна одлука још није донесена (Србија и Црна Гора: Усклађивање са преузетим обавезама и реализација програма сарадње после придруживања, документ који је представио генерални секретар Савета Европе, осми извештај, март 2005 – јун 2005, §§ 14 и 44).

IV РЕЗЕРВА ПО ЧЛАНУ 13 КОНВЕНЦИЈЕ

19. У резерви која је садржана у инструменту ратификације Конвенције и Протокола уз њу, који је депонован код Савета Европе 3. марта 2004, Влада Државне Заједнице Србија и Црна Гора навела је да се „одредбе члана 13 неће примењивати у вези са правним лековима у оквиру јурисдикције Суда Србије и Црне Горе, док наведени Суд не почне да ради у складу са члановима 46 до 50 Уставне повеље Државне Заједнице Србија и Црна Гора (*Службени лист Србије и Црне Горе*, бр. 1/03)”.

20. Ова резерва је повучена писмом Сталне мисије Државне Заједнице Србија и Црна Гора од 11. јула 2005, које је заведено код Генералног секретаријата 15. јула 2005.

V -ПИСМО СУДА СРБИЈЕ И ЦРНЕ ГОРЕ

ОД 16. ЈАНУАРА 2006.

21. У овом писму, Суд Србије и Црне Горе је појаснио да му тек предстоји да донесе одлуку у вези са појединачном „жалбом грађана”. При томе је указао да је разлог за то предложена измена односног законодавства којим се регулише

рад суда, која је, тада, била у току (Изјава бр. 20/60, што је предвиђено у контексту посебне представке која је у току код овог Суда; представка бр. 2361/05).

VI СУКЦЕСИЈА СРБИЈЕ

22. Државна Заједница Србија и Црна Гора ратификовала је Конвенцију 3. марта 2004.

23. После референдума, 3. јуна 2006. Црна Гора је прогласила независност од Државне Заједнице Србија и Црна Гора чиме је ова друга престала да постоји заједно са свим њеним телима укључујући и Суд Србије и Црне Горе.

24. 5. јуна 2006. председник Србије је обавестио генералног секретара Савета Европе да је Србија једини правни следбеник бивше Државне Заједнице Србија и Црна Гора.

25. У својој одлуци од 14. јуна 2006. Савет министара Савета Европе, *inter alia*, је навео: i) да „је Србија.... [наставила].... чланство [Државне Заједнице] Србија и Црна Гора у Савету Европе почев од 3. јуна 2006”, и ii) да је остала страна у одређеном броју конвенција Савета Европе које је потписала и ратификовала бивша Државна Заједница Србија и Црна Гора, укључујући и Конвенцију за заштиту људских права и основних слобода.

ПРАВО

I НАВОДНА ПОВРЕДА ЧЛАНА 6 § 2 КОНВЕНЦИЈЕ

26. По члану 6 § 2 Конвенције, у својој представи коју је поднео 20. маја 2004, подносилац представке се жалио да га је у току разматрања његовог приговора, 2. априла 2004, Окружни суд у Новом Саду прогласио кривим пре него што је његова кривица доказана по закону и, даље, да је 22. априла 2004. Врховни суд Србије пропустио да исправи ову „грешку” у жалбеном поступку. Члан 6 § 2 гласи како следи:

„Свако ко је оптужен за кривично дело сматраће се невиним све док се не докаже његова кривица на основу закона.”

A. -Прихватљивост (исцрпљеност домаћих правних лекова)

1. Аргументи странака

27. Влада је навела да подносилац представке није исцрпео сва расположива и делотворна домаћа правна средства. Посебно, да је пропустио да поднесе грађанску тужбу по члану 199 и 200 Закона о облигационим односима, као и „жалбу грађана” (жалбу) Суду Србије и Црне Горе (види ставове 15 и 16 у горњем тексту). Даље, члан 19 Повеље о људским и мањинским правима и грађанским слободама (види став 12 у горњем тексту) садржи претпоставку невиности, и зато је јасно да је овај предмет у надлежности поменутог суда *ratione materiae*. Коначно, Влада је навела да се Закон о Суду Србије и Црне Горе разматра и да би се његова надлежност, у догледно време, могла изменити тако да се жалбе грађана могу разматрати на пленарном заседању суда уместо на већима и да би, даље, његове одлуке донесене у таквом поступку биле формално пре „одлуке” него „пресуде”.

28. Подносилац представке је навео да жалба грађана, којом се наводе повреде људских права појединца, а на коју се Влада позива, у његовом случају није

расположиво правно средство, а ни делотворно правно средство генерално. Подносилац представке је подсетио да је своју представку доставио Суду 20. маја 2004. и да је тужена Влада тада признала да Суд Србије и Црне Горе није радио пре 7. јула 2004. Даље, мада овај суд тек треба да донесе појединачну пресуду у вези са жалбом грађана, Влада је већ почела да разматра измене релевантног законодавства, тиме прећутно признавши његову неделотворност до тада. Коначно, подносилац представке је остао при томе да је, с обзиром на релевантно домаће право, нејасно да ли се жалба грађана може поднети пошто се прво исцрпе сва друга правна средства или само када таква средства не постоје. У сваком случају, није било судске праксе која би могла обезбедити неке смернице у том смислу.

2. Релевантни принципи

29. Суд подсећа да правило исцрпљености домаћих правних средстава о коме је реч у члану 35 § 1 Конвенције обавезује оне који траже да се изнесе случај против државе пред међународним судским органом да прво употребе правна средства предвиђена националним правним системом, чиме се државе ослобађају обавезе да одговарају пред међународним телом за своје поступке пре него што су имале могућност да исправе ствари кроз своје сопствене правне системе. Како би се испоштовало ово правило, редован пут за подносиоца представке би био да прибегне средствима која су расположива и довољна да се обезбеди правна заштита у вези са наводним повредама (види *Assenov and Others v. Бугарске*, бр. 24760/94, §85, ЕЦХР 1999-ВИИИ).

30. Даље, постојање таквих правних средстава мора бити довољно извесно не само теоретски већ и у пракси, јер ако их нема не би било потребне доступности и делотворности (види *mutatis mutandis, Van Droogenbroeck v. Белгије*, пресуда од 24. јуна 1982, Серија А бр. 50, стр. 30, § 54).

31. Коначно, када постоји неколико делотворних доступних средстава, на подносицу представке је да изабере које правно средство да употреби како би се повиновао захтевима члана 35 § 1 Конвенције (види *Airey v. Ирске*, пресуда од 7. октобра 1979, Серија А бр. 32, стр. 12, § 23).

3. Примена ових принципа на предметни случај

32. Суд примећује да Влада није могла да цитира неку домаћу судску праксу где је захтев заснован на члановима 199 и 200 Закона о облигационим односима усвојен у корист подносиоца представке у неком случају као што је случај подносиоца представке. Међутим, чак и под претпоставком да би ово правно средство могло обезбедити заштиту подносиоцу представке, Суд сматра да, пошто су исцрпљена делотворна правна средства у контексту његовог притвора, није било оправдано очекивати од подносиоца представке да крене још једним путем „потенцијалне заштите”.

33. Наведену грађанску тужбу, у специфичним околностима овог случаја, стога није било неопходно исцрпети, сходно члану 35 § 1 Конвенције.

34. Што се тиче „жалбе грађана” Суду Србије и Црне Горе, уочено је да је 15. јула 2005. Тужена држава повукла своју резерву која је садржана у ратификационом инструменту Конвенције. Тиме је, по мишљењу Суда, Влада прећутно

прихватила да се, пре тог датума, наведени суд није могао сматрати делотворним или чак доступним (види ставове 19 – 20 у горњем тексту).

35. Даље, 16. јануара 2006, Суд Србије и Црне Горе је сам потврдио да тек треба да донесе појединачну одлуку по „жалби грађана” због наводне повреде људских права. Штавише, он је очигледно очекивао усвајање измена Закона о Суду Србије и Црне Горе, у неком тренутку у будућности који се не може предвидети (види став 21 у горњем тексту).

36. Коначно, 3. јуна 2006. Црна Гора је прогласила своју независност од Државне Заједнице Србија и Црна Гора чиме је ова друга престала да постоји, као и сви њени органи укључујући и Суд Србије и Црне Горе (види ставове од 22 до 25 у горњем тексту).

37. Суд зато сматра да подносилац представке није био обавезан да исцрпи правно средство које је било и недоступно у том тренутку и остало неделотворно до самог распада Државне Заједнице Србија и Црна Гора.

4. Закључак

38. Суд закључује да се представка не може прогласити неприхватљивом због неисцрпљености домаћих правних средстава у складу са чланом 35 § 1 Конвенције. Сходно томе, примедба Владе се мора одбити.

39. Суд такође сматра да представка покреће правна питања која су довољно озбиљна да одлучивање о њима зависи од испитивања меритума, јер није утврђена друга основа да се она прогласи неприхватљивом. Суд зато проглашава представку прихватљивом.

Б. Меритум

1. Аргументи странака

40. Подносилац представке посебно указује да га је, у току одлучивања о његовом притвору, 2. априла 2004. Окружни суд у Новом Саду прогласио кривим пре него што је његова кривица доказана по закону; да је то учинио наводећи да је он „починио кривична дела која су предмет ове оптужбе”, и да 22. априла 2004. Врховни суд Србије није исправио ову „грешку“ у жалбеном поступку.

41. Влада је указала да је оспоравана констатација Окружног суда у Новом Саду очигледна грешка, тј. „непрецизна формулација”, и да је уместо тога требало рећи да постоји „основана сумња” да је подносилац представке починио кривична дела за која је оптужен.

42. Подносилац представке је навео да се образложење Окружног суда не може сматрати за пуку грешку. Он наводи да постоји суштинска разлика између изјаве да је неко починио кривично дело и тврдње да је он једноставно осумњичен да је то учинио. У сваком случају, иако је на одлуку у питању достављена жалба Врховном суду, преко Окружног суда, ниједан суд није ништа учинио да се ова „грешка” исправи.

Напротив, Врховни суд је одбио жалбу, иако је она садржавала јасне притужбе које се тичу кршења претпоставке невиности.

43. Влада је подсетила да је 27. маја 2004. Окружни суд у Новом Саду прогласио подносиоца представке кривим за подстрекавање на убиство и осудио га на осам година затвора, да је Врховни суд касније потврдио осуђујућу пресуду у жалбеном поступку. Она је закључила да, у таквим околностима, не мо-

же бити повреде члана 6 § 2 Конвенције и, при томе, навела пресуде за *Phillips v. Уједињеног краљевства* (бр. 41087/98, ЕCHR 2001- VII) и *Engel and Others v. Холандије* (пресуда од 8. јуна 1976, Серија А бр. 22).

44. Подносилац представке је истакао да накнадна осуда не може поништити нечије првобитно право на претпоставку невиности.

2. Релевантни принципи

45. Суд подсећа да ће претпоставка невиности по члану 6 § 2 бити повређена ако судска одлука или, чак, изјава званичника која се односи на лице које је оптужено за кривично дело, одражава мишљење да је криво пре него што се његова кривица докаже по закону. Довољно је да, у одсуству званичне одлуке, постоји одређено мишљење које указује да суд или званичник у питању сматра оптуженог кривим, док ће преурањено изношење таквог једног мишљења од стране самог суда неизбежно прекршити наведену претпоставку (види, међу многим другим одлукама које имају снагу ауторитета, *Deweert v. Белгије*, пресуда од 27. фебруара 1980, Серија А бр. 35, стр. 30, § 56, *Minelli v. Швајцарске*, пресуда од 25. марта 1983, Серија А бр. 62, §§ 27, 30 и 37, *Allenet de Ribemont v. Француске*, пресуда од 10. фебруара 1995, Серија А бр. 308, стр. 16, §§ 35 – 36 и *Karakas and Yesilirmak v. Турске*, бр. 43925/985, § 49, 28. јуни 2005).

46. Члан 6 § 2 регулише кривични поступак у целини, „без обзира на исход оптужбе” (види *Minelli v. Швајцарске*, наведену у горњем тексту, § 30). Међутим, пошто се оптужени прогласи кривим, у принципу, он престаје да се примењује у вези са било каквим тврдњама изнетим у накнадном поступку доношења пресуде (види *Phillips v. Уједињеног краљевства* и *Engel and Others v. Холандије*, које су обе наведене у горњем тексту).

3. Примена ових принципа на предметни случај

47. С обзиром на чињенице случаја, као и судску праксу наведену у горњем тексту, Суд сматра да Окружни суд у Новом Саду, својом одлуком од 2. априла 2004, јесте прогласио подносиоца представке кривим пре него што је то доказано по закону, а шта више, 22. априла 2004 Врховни суд Србије је пропустио да исправи ову „грешку” у жалбеном поступку.

48. Што се тиче Владине сугестије да је оспоравана констатација Окружног суда очигледна грешка, наиме „непрецизна формулација”, Суд се слаже са подносиоцем представке да треба направити суштинску разлику између изјаве да је неко само осумњичен да је извршио кривично дело и јасне судске објаве, у одсуству правоснажне пресуде да је појединац извршио кривично дело у питању.

49. Чињеница да је подносилац представке на крају проглашен кривим и осуђен на казну затвора у трајању од 8 година, не може поништити првобитно право подносиоца представке на претпоставку невиности док се не докаже по закону да је крив. Као што је више пута забележено у судској пракси овог Суда, члан 6 § 2 регулише кривични поступак у целини, „без обзира на исход оптужбе” (види став 46 у горњем тексту).

50. Коначно, Суд сматра да се овај случај, где је оспоравана изјава дата у контексту притвора, јасно разликује од случајева *Phillips i Engel* на које се Влада позивала (види став 46 у горњем тексту).

51. Сходно томе дошло је до повреде члана 6 § 2 Конвенције.

II. -НАВОДНО КРШЕЊЕ ЧЛАНА 6 § 1 КОНВЕНЦИЈЕ

52. После подношења представке 20. маја 2004, у свом поднеску од 28. октобра 2005, по први пут, подносилац представке се жалио да је један од судија који га је прогласио кривим у Окружном суду 2. априла 2004, такође члан судског већа истог суда које је донело пресуду 27. маја 2004. Подносилац представке је изнео да је кршење његовог права на претпоставку невиности тако увећано и сва правичност кривичног поступка против њега поткопана.

53. Суд је претпоставио у корист подносиоца представке да ове притужбе могу покренути посебно питање по члану 6 § 1. Међутим, пошто је адвокат подносиоца представке примио одлуку Врховног суда Србије 7. марта 2005 (види став 11 у горњем тексту), притужбе у питању су застареле, у смислу члана 35 § 1 Конвенције, и морају се стога одбацити у складу са чланом 35 §§1 и 4 исте.

III ПРИМЕНА ЧЛАНА 41 КОНВЕНЦИЈЕ

54. Члан 41 Конвенције предвиђа:

„Када Суд утврди прекршај Конвенције или протокола уз њу, а унутрашње право Високе стране уговорнице у питању омогућава само делимичну одштету, Суд ће, ако је то потребно, пружити правично задовољење оштећеној странци.”

A. Штета

55. Подносилац представке је тражио 50.000 еура (EUR) на име нематеријалне штете коју је претрпео као последицу повреде његовог права на правично суђење као и његовог права на претпоставку невиности док се не докаже да је крив, зајемчених чланом 6 § 1 односно § 2.

56. Влада је сматрала да је горе наведени износ „очигледно неоснован” и одбила је да достави било какав даљи коментар.

57. У околностима овог случаја, Суд сматра да само утврђивање повреде члана 6 § 2 Конвенције представља само по себи одговарајуће правично задовољење у вези са накнадом која се тражи у овом поглављу (види, *mutatis mutandis*, *Lavents v. Литваније*, бр. 58442/00, 28. новембар 2002).

B. Трошкови

58. Подносилац представке је такође тражио укупно 662 евра за трошкове његовог правног заступања пред овим Судом.

59. Влада је сматрала да је горе наведени износ такође „очигледно неоснован” и одбила је да да било какав даљи коментар.

60. Подносилац представке је доставио Суду прецизан обрачун својих трошкова по ставкама, потпуно у складу са Адвокатском тарифом, која је измењена 2004. године и објављена у Сл. листу СЦГ бр. 58/04 (*Тарифа о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката*).

61. Стога Суд сматра да су ови трошкови стварно и неопходно настали, и да су оправдани у смислу њиховог износа. Сходно томе, он досуђује цео захтев од 662 евра.

Ц. Затезна камата

62. Суд сматра да је исправно да се затезна камата заснива на маргиналној активној стопи Европске централне банке плус три процентуална поена.

ИЗ ТИХ РАЗЛОГА, СУД ЈЕДНОГЛАСНО

1. *Проглашава* тужбу по члану 6 § 2 Конвенције прихватљивом, а остали део представке неприхватљивим;

2. *Сматра* да је дошло до повреде члана 6 § 2 Конвенције;

3. *Сматра* да утврђивање повреде представља довољно правично задовољење сваке нематеријалне штете коју је подносилац представке могао претрпети;

4. *Сматра*

(а) -да Тужена држава треба да плати подносиоцу представке, у року од три месеца од датума када пресуда постаје правоснажна, у складу са чланом 44 § 2 Конвенције, 662 евра за трошкове, који ће бити претворени у националну валуту Тужене државе по курсу који важи на дан исплате, плус порез ако се плаћа;

(б) -да ће се по истеку горе наведена три месеца до исплате исплатити једнократна камата на горе наведене износе по стопи која је једнака маргиналној активној стопи Европске централне банке за време неизвршења исплате плус три процентуална поена.

Састављено на енглеском и објављено у писаној форми 19. септембра 2006, сходно Правилу 77 §§ 2 и 3 Пословника Суда.

(потпис)

S. Dolle

Секретар

(потпис)

J. – P. Costa

Председник